

What Your Name

Tôi hỏi nhỏ: "Em là Trăng hay Nguyệt?". Nàng mỉm cười: "Anh biết, hỏi em chi?". Giữa ngàn thông, chúng tôi bước đi, cùng sánh bước và trăng trên đầu rọi...

Tên của nàng, từ nay tôi chẳng gọi...vì Trăng kia và Nguyệt, một thôi mà. Tôi bảo em đừng "anh hái một cành hoa...

...muôn tinh tú vì em, đêm rực rỡ!". Nàng làm sao? Đố mà ai biết đó? Chưa bao giờ tôi thấy một Giai Nhân, như nàng nhé, đẹp vô vàn trời đất!

Tôi lựa trong rừng một nụ hoa đẹp nhất, hoa quỳ vàng, tôi nghĩ rất cao sang, nàng như thế và tình yêu tôi, như thế!

Có thể bài thơ này là chuyện kể, một đêm trăng tôi chỉ mới vào bài. Tôi dâng nàng những giọt sương mai, đêm rơi rụng còn cài trên hoa nụ...

Tôi nghĩ Tình Yêu như hạt mầm nhu nhú...sẽ thành cây xanh biếc núi rừng! Việt Nam mình nếu những người Kiếm Lâm...hiểu như vậy, đồng bằng không lũ lụt...

Tôi nói nhỏ, ô kìa sao em khóc? "Việt Nam mình ai khiến cuộc tang thương?". Nàng cầm hoa như một kẻ không hồn, nàng ngó xuống chân trời châu thổ...

Trăng trên đầu, mây bay qua mờ tỏ...Tổ Quốc mình, thương quá cánh rừng thông...người ta đốn...đốn cả những cây cong, những cây thẳng...chở đi...gọi là cây-quái-thú!

...rồi nàng ngả trên vai tôi, nàng ngủ. Trăng bỗng chìm. Non Nước đầy vơi! Trăng-bỗng-chìm-Non-Nước-đầy-vơi...Và trời ạ...bài thơ không kết luận!

Tôi làm bài thơ chấm nhiều dấu chấm, có dấu than, dấu hỏi...nghe ngào. Nếu chuyện đời là một giấc chiêm bao, thì ngủ tiếp...mơ có chăng mộng đẹp?

Tôi hôn nàng. Hôn hai con mắt khép...đẹp vô cùng một-giấc-ngủ-miên-man...

Trần Văn Lệ